

RUOŤ

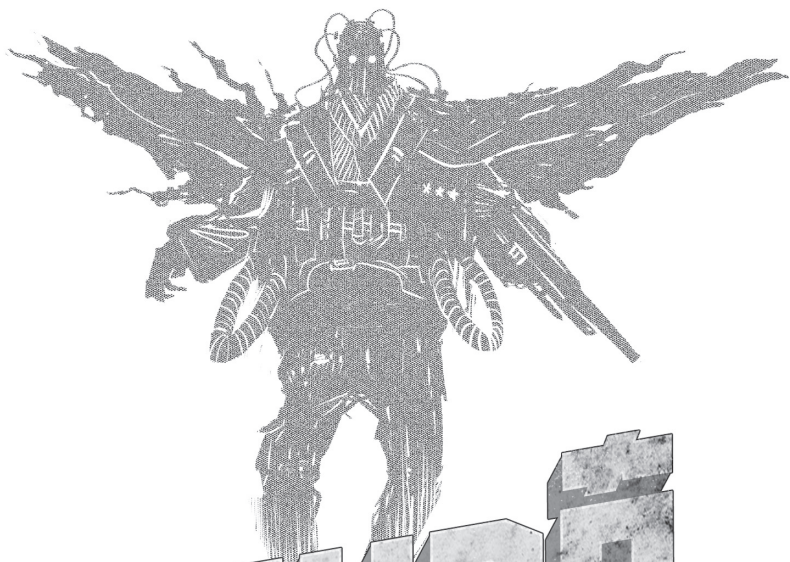

DALIBOR VÁCHA

ALUORA

DALIBOR VÁCHA

ALUDŮR

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Dalibor Vácha, 2021

Illustration © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Cover Art © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0033-9 (print)

ISBN 978-80-278-1082-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1083-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1084-0 (pdf)

REKAPITULACE PŘEDCHOZÍ KNIHY

Studentka budějovické zdrávky Jenovéfa se ocitla uprostřed smršti událostí, které měly změnit ji i celý svět. Stejně jako její rodina nadaná psychotronickými schopnostmi se stala terčem plukovníka Malého, který si chtěl z podobně obdařených jedinců vytvořit soukromou armádu.

Espeři disponující různými nadpřirozenými dovednostmi jsou v Československu četnější než kdekoliv na světě, za což může série experimentálních zbraní použitá Němci na konci druhé světové války a také *nehavárie* jaderné elektrárny Temelín. Jejich schopnosti jsou částečně podmíněny a rozhodně posilovány materií *šedou*, která se do našeho světa dostává právě přes trhliny v časoprostoru, vytvořené výbuchy experimentálních bomb nebo selháním reaktoru.

Evropa se zmítala v těžké krizi navázané na občanskou válku v rozpadajícím se Sovětském svazu. Jenovéfa sice na chvíli zakotvila

u matčiny rodiny v cirkusovém prostředí, ale potíže si ji našly i tam. Nakonec se ocitla v rukou plukovníka Malého a profesora Charváta, kteří vedli Dětský dům, původně výzkumnou instituci, nyní jakýsi zárodek nového řádu. Proti nim se postavila nepravděpodobná koalice bývalých estébáckých zabijáků, agentů, taromantky Terezy, Jenovéfiných rodičů a dalších esperů. Po krvavé bitvě o Dětský dům byla Jenovéfa spolu s dalšími tamními *chovanci* osvobozena.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní, jakákoliv podobnost s těmi žijícími jest zcela náhodná a nevhodná.

KAPITOLA PRVNÍ

Zachraňte Národní divadlo!

Po sérii katastrof, které se prohnaly nejen Československem, je třeba postavit se znovu na nohy a soustředit se také na kulturní hodnoty a památky. Národní divadlo je v havarijním stavu, jeho interiér je po nájezdech barbarů a po rabování poničený, z větší části rozkradený. Apelujeme na československý národ, aby nezapomněl na své nejsvětější kulturní tradice! Žádáme, vyzýváme, aby českoslovenští občané a organizace přispěli na obnovu naší přední divadelní scény. Přisaháme, že obnovíme provoz zlaté kapličky, tak drahé národu, v nejbližším možném termínu! Přisaháme, že kultura nezhyne!

Z letáku *Národ sobě* z léta 1998.

JENOVÉFA

„To není možný,“ Pavel se chytil za hlavu. „To přece není možný.“

„Je,“ Jenovéfa ho v poklidu sledovala. Tedy, doufala, že působí klidně, nechtěla dát najevo všechny emoce, které s ní právě cloumaly.

„Vždyť, vždyť jsme to dělali tak desetkrát... dvanáctkrát maximálně,“ Pavel se drbal v narudlých vlasech. Vyskočil ze sedačky a chodil po maringotce ze strany na stranu. Tolik prostoru tam zase nebylo. Vždy nějaký krok tam a potom zpátky. „A dávali jsme si pozor! Já teda určitě.“

Jenovéfa si předtím snažila tenhle okamžik nepředstavovat. Nechtěla do důležitého rozhovoru vstupovat s předpřipravenými argumenty. A udělala dobře, takovou reakci by nikdy nepředpokládala.

„Jsem těhotná,“ zkusila tu větu říct znovu nahlas. Poprvé ji nahlas řekla asi před minutou a vyvolala u svého... u... sakra... u otce svého budoucího dítěte slušnou panickou reakci. Stačí se na něj podívat. Znovu rozhodil rukama.

Seděla, mlčela, zamrkala, cosi jí spadlo do oka. Do obou očí. Asi řasy. Mrkala, aby vyhnala sbírající se slzy. *Nebudu přece brečet jako nějaká kráva z knížky.*

Posadil se vedle ní. Objal ji okolo ramen. Uvolnila se. Alespoň trochu. Konečně se situace blížila její představě, jak by se...

„Nemůžeme si ho nechat. To dítě, myslím,“ blábolil Pavel. „Musíme zjistit, jak by to šlo...“

nešlo... do prdele, sakra, promiň,“ pokusil se ji přitáhnout blíž k sobě, ale ona se nenechala. „Potrat... je to taky... v tvém zájmu.“

„Ne. To nepřichází v úvahu,“ odsekla komisně. *Zniš jako postava ze špatného televizního bolševického seriálu, ale dítě si vzít nenecháš. Nikdy!*

Jenovéfa se vypotácela z maringotky. Ztepilá Helena, krásná krasojezdkyně, na ni mávla, asi si chtěla promluvit, ale Jenovéfa pouze vztekle zavrtěla hlavou.

Měla jsem mu usmažit vnitřnosti.

Měla jsem mu nechat odpadnout péro!

Zachoval se jako idiot. A co jsi čekala? Má ty svoje cvičené čokly, tohle není žádný princ na bílém koni. Bílýho koně tu má akorát Helena, posledního. A ona taky není žádný princ.

Jenovéfa se ušklíbla.

Už nejsi ani vtipná, blbko.

Jsi jenom těhotná. Naprcaná. Je to v tobě. Přejela si levačkou přes břicho. Dva měsíce bez krámů.

Ležení cirkusu nebylo velké. Pouhé čtyři obytné maringotky, čtyři tažné nákladáky, tři nákladáky s ložní plochou. Nic moc. Smrskli se. Je jich málo. A stejně mají pro všechny dopravní prostředky sakra málo paliva.

Lidé přesto vypadají veselí.

Spokojení.

Jsou naživu.

Zdraví Jenovéfu a ona se snaží na sobě nedat nic zdát.

„Bude dneska představení?“ Radek za ní vždycky běhá. Ale jen když není poblíž Pavel, dojde Jenovéfě najednou. „Rád bych něco viděl...“ vždycky se snaží najít téma, na které by mohl zapříst rozhovor. Moc mu to nejde.

„Nevím,“ usměje se Jenovéfa a chce ho poslat pryč, ale... „Nechtěl by ses kousek projít? Potřebuji si promluvit.“

„Rád!“ Ale vypadal z její nabídky dost vyděšeně. Jenovéfa měla dojem, že když se mu podívá do očí, vidí vlastní obraz. Mnohem hezčí, mnohem ladnější, než jaký měla ona sama o sobě uložený v hlavě.

„Pojedeš brzy na sever?“ začala. Chtěla si povídat, ale pořádně nevěděla o čem.

Trefila dobré téma, protože Radek se rozzářil: „Měl bych jet příští týden, vezmeme to přes Prahu.“

Na severu, v Ralsku, se nalézal bývalý vojenský prostor, který donedávna držela sovětská armáda dislokovaná na území Československa, přinášející bratrskou pomoc již od roku 1968. Ve vojenském prostoru byl bunkr, který Tereze Malíkové před dvěma lety ukázal jeden nyní mrtvý agent StB.

Základna pro espery.

Jejich schovávačka.

Naše schovávačka, opravila se Jenovéfa.

Cirkus fungoval jako za stara a také si k akrobatům a jedné krasojezdce – z čeho krmit víc koní? Kde na to vzít? – přibral zpravodajskou službu. Jenže, vlastně to nebylo nic nového. Cirkusy vždy působily jako svérázné komunikační nebo obchodní uzly s netradičním, nedostatkovým artiklem a netradičními, nedostatkovými informacemi.

„Tereza poslala zprávu, že mají tři nové lidi. Všechno slabí espeři, ale prej echtovní nadání. Nepsala, jaký nadání konkrétně, ale už se na ně těším,“ Radek skoro zapomněl, že se prochází po boku dívky, do které je beznadějně – on je o tři roky mladší! – zamilovaný. Byl unesený možností, že se potká s dalšími lidmi, kteří mají jiné *nadpřirozené* schopnosti.

„Sis našla novýho tatínka pro to tvoje vyběžený dítě?!“ Pavel se vynořil zpoza poslední maringotky a tvářil se vztekle.

Radek se narovnal. Neměl Pavla rád. *Jasně, jasně*, myslela si Jenovéfa, *já vím, proč se nemají rádi*.

„Takovouhle sračku malou?!“ vysmíval se Pavel Radkovi. „Ten se ti možná udělal na stehno, postříkal ti ruku...“

Dostal facku.

Ne obyčejnou.

Dostal facku, která ho srazila k zemi a rozpleskla mu nos. Krev vystříkla na všechny strany. Přitom se ho nikdo nedotkl. Rozhodně ne fyzicky.

Jenovéfa se podívala na Radka. Radek byl zelený vzteky, zatínal pěsti, ale on to nebyl. *Já taky ne.* Otočila se.

Stál tam Mišo.

Strýček Mišo.

A vypadal zatraceně naštvaný.

* * *

„Nehrabej na mě!“ zaječel Pavel a zvedl se ze země. Po tváři mu tekla krev, pramínky se sbíhaly na trochu moc špičaté bradě. Jenovéfa se mimoděk usmála. „Čemu se směješ, ty krávo!?“

Radek se probral ze šoku. Rozeběhl se a překvapeného, otřeseného Pavla srazil k zemi. Oba kluci se začali na zemi zuřivě rvát. Pavel byl starší, větší, silnější, ale Radka poháněl vztek a také zkušenosti z Dětského domu, s nimiž se Pavlův dosavadní, relativně poklidný život nemohl srovnávat.

„Nechte toho!“ zařval Mišo.

Okolo bylo náhle moc lidí.

Nemohl používat své schopnosti. A Jenovéfa si všimla, že její strýc již začal platit za telekinetickou facku, kterou Pavlovi uštědřil. Popraskaly mu žilky v bělmu očí, otřel si nos hřbetem ruky, určitě mu teče i krev z nosu.

Platíme za naše dary čím dál tím vyšší cenu.

Dva akrobati od sebe zápasící se dvojici roztrhli, dobře pro Radka, Pavel zrovna získával navrch.

„Jděte všichni do prdele!“ zaječel zkrvavený Pavel. Jenovéfu málem porazila vlna nenávisti, kterou ze sebe vyzařoval. Nenávisti vůči ní, vůči celému světu. Nesnášela se za to, že se s ním vyspala. Nesnášela se za to, že s ním otěhotněla. Nesnášela se za to, že musela proběhnout tahle scéna.

„Nech ho bejt, strejdo,“ zastavila Jenovéfa rozhodným gestem Miša, který se valil k Pavlovi jako lavina vzteku.

„Vážně?“

„Jo,“ hlesla Jenovéfa a sledovala, jak její první a zatím poslední milenec kulhavě odchází. Akrobati poplácali zmateně se rozhlížejícího Radka po zádech.

Jena potlačila slzy.

„Jedou! Táhle jedou!“ začal někdo křičet. Všichni se otočili. Asi sto metrů od cirkusového ležení vedla silnice stromořadím topolů, mírně

vyvýšená nad okolní terén. Kolona vojenských vozidel tedy byla perfektně vidět.

KAREL

„Hele, vole, cirkus,“ probral svobodník Adam Markvart desátníka Karla Jarku z dřímoty.

„Jdi do vole prdele,“ reagoval na něj Karel vztekle. „Máš halucinace!“

„Se podívej sám, ne?!“

Karel se naklonil k trhlíně v plachtě, kudy Markvart čuměl ven. Opravdu. Sice už viděl jen jednu maringotku, ale také kus rychle mizícího šapitó. „Co je to za blbost? Cirkus uprostřed války?“

„Blbost,“ pokrčil Adam rameny. „Dáš si cigáro?“

„Nekouřím, zapomněls?“

„Nezapomněl, jenom čekám, kdy tě to přejde.“

Seděli na zaplachtované korbě klasické vejtržsky československé armády – už ne lidově demokratické – společně s bednami, v nichž se skrývaly minomety a munice. Jejich vejtržaska se řítila krajinou severně od Pardubic coby součást spojenecké kolony zahrnující německou a americkou techniku. Československá armáda se po zmatcích spojených s exodem civilistů

před dvěma lety pozvolna vracela zpátky. Do té doby měla základny u západních hranic Československa a německá strana jí poskytla některá kasárna na svém území.

Adam si sundal helmu a pohladil si čerstvě oholenou hlavu. „Bych byl radši v cirkuse.“ Ač byl hubený, obličej měl kulatý, dobromyslně vyhlížející, jenže to nikdo nevěděl, co se mu honí v hlavě. S velkou radostí se vždy skrýval za dobromyslnou švejkovskou vizáží.

„Nikdy jsem cirkusy neměl rád,“ opáčil Karel. Byl menší postavy, spíše šlachovitý, tmavé vlasy, modré oči a nemyslel si, že by na něj kdy ženské letěly.

„Proč?“

„Klauni.“

„Jo, klauni jsou svině.“

Jejich kolona mířila na východ. Součástí úkolového uskupení *Grenze* vytvořeného hned z několika národních armád. Neměli jednoduchý úkol, museli zastavit...

* * *

„Ti řeknu, že tohle vypadá na hovno,“ Adam se plížil navátým loňským hnijícím listím a proklínal v duchu každou kapku vlhkosti, která se mu vpíjela do polní uniformy.

„Musíme najít zabezpečené postavení,“ opakoval Karel zadání úkolu od velitele minometné roty, k níž oba patřili jako střelci. Nyní tedy předsunutí návodčí, nejriskantnější kšeft, jaký si u minometčků může kdo vysloužit.

„Zasraná vysílačka, zasraná práce,“ huhlal Adam a vyhlížel k terénnímu zlomu, k jehož vrcholu se pod korunami buků, osik a habrů právě blížili.

„Jdeme nahoru,“ ukázal Karel na hřeben. „Ať máme lepší rozhled.“

„A ti druzí budou mít lepší...“, kulka zasáhla Adama z levé strany. Prolétla mu tváří, rozmlátila zuby, přerazila spodní i horní čelist na levé straně, ustřelila mu větší část jazyka, vylétla pravou tváří, vzala s sebou zuby a notnou porci spodní čelisti.

Spousta krve.

Adam se snažil něco říci, ale z rozmláceného obličejce vycházelo jen jakési bublání smíchané s chrčením.

Karel se pozvracel.

Po jejich levé straně vybuchlo několik minometných střel. Odstřelovač odtud už nevystřelil, buď ho střely dostaly, nebo stačil zmizet.

Karel se probral z chvilkového šoku. Adam se pokusil zvednout ze země, ale Karel mu to nedovolil. Prali se spolu. Adam chrčel, cákala

z něj krev. Karel ho prosil, křičel, zoufale, zapřísahal ho.

Adam se s ním přestal prát.

Karel měl svět rozmazaný slzami. Pořád držel svého nejlepšího kamaráda na krvi pokryté trávě. Půda pod nimi se začala měnit na odpor-
né bahno. S Adamem prošel výcvik, německé základny, služby v československých uprchlických táborech, mise v žoldu německého Bundeswehru při občanských nepokojích v Berlíně.

Konec. Tomu všemu je konec.

Adam ležel, jemně chrčel, upíral světle zelené oči do nebe, nepral se.

Karel se z něj odvalil a kamarád ho poplácal po hrudníku, jemně, přátelsky. Adam se nejdříve zvedl do kleku, z rozmlácené dolní poloviny obličeje mu stříkala krev. Potom se postavil.

Kule mu milosrdně urazila horní polovinu lebky. Byl mrtev dříve, než jeho zmasakrované tělo dopadlo vedle Karla.

* * *

Karel se potácel březovým hájem. Svítalo slunce. Když zvedl hlavu, oslepovalo ho. Neslyšel zpěv ptáků, který by se sem krásně hodil, pouze střelbu z kulometů, z ručních zbraní, výbuchy min a granátů.

Ztratil orientaci.

Ztratil Adama.

Pokusil se ho odnést z místa, kde padl, ale kamarádovo tělo bylo těžké, nemohl ho zvednout, nedokázal ho táhnout příliš daleko. Stejně by to bylo k ničemu.

Nechal ho tam.

Nechal ho ležet v zakrvácené trávě.

Svět měl pevně zaostřený, přesně vnímal, co se okolo něj děje. Chtěl by se stočit do klubíčka a ztratit vědomí. Doufat, že všechno okolo něho je pouhá noční můra.

* * *

Dostal facku.

Druhou.

„Nemusíš mě mlátit, kurva,“ vypadlo z něj, když se poručík Syrový rozmachoval, že mu vrazí třetí.

„Jsi mimo,“ konstatoval poručík a facku mu pro jistotu ještě vrazil. „Utíkal jsi před našima lidma, honili tě po lese jako zajíce.“

Karel se zarazil.

To si nepamatoval.

Jistě, březový háj, střelba, výbuchy, touha po ptačím zpěvu, ale tohle? Ne, poručík si vymýšlí, poručík...

„Vstávej, desátníku!“ zavelel poručík a výcvik donutil Karla vyskočit na nohy. „Máme dost práce.“

Karel se překvapeně rozhlédl.

Nacházel se v polním ležení jejich úkolové jednotky. Vozidla zahlédl zamaskovaná opodál, pár desítek metrů od místa, kde se nacházel on sám. Část mužstva přes auta natahovala maskovací síť a tahala jejich směrem ořezané větve. Druhou částí ležení bylo odpaliště. Tucet minometných hlavní bylo šachovnicově rozmístěno v okopech přesně podle návodu. Dostatečně daleko od sebe.

Okopy jako podle učebnice.

Dvě hlavní a jedno rezervní shromaždiště munice.

Jako malované.

* * *

„Kolik nepřátel jste zahlédli?“ Kapitán Schwarz byl Němec a s podřízenými komunikoval ve své mateřštině. Byl to Bavorák z Bundeswehru, kterého určili jako velitele jejich uskupení.

Karel na něj překvapeně zíral. Jako kdyby ho viděl poprvé v životě.

„Je v šoku,“ otočil se Schwarz na poručíka Syrového.